

מסכת כלים

פרק כו

א. סנдель עמקי, וכיס של שגשות, רבי יהודה אומר, אף בנסיבות מצרית, רבנו שמואן בנו גמליאל אומר, אף סנDEL לדיקי פיווצה בזו, הרי אלו מטמאין ומטהרין שלא באמן. אמר רבי יוסי, והלא כל הפלים מטמאין ומטהרין שלא באמן. אבל אלו, אף על פי שאין מטהרין, טמאין, שהקדיות יכול להחיזרם. לא אמרו אלא בנסיבות מצרית, שאף האמן אינו יכול להחיזר:

ב. כיס של שגשות שנפלו שנציו, טמא. נפשט, טהור. טלה עליו את הפטילה מלמטה, טמא. כיס לתוכה כיס, שנפטה אחד מהן במשקה, לא נטמא חבירו. אror הפגלית, טמא. אror המעות, רבי אליעזר מטמא, וחכמים מטהרין:

ג. כף לוזטי קוצים, טהורה. הזוונה והברכיר, טמאיין. והשרוולים, טמאיין. והפרקלימין, טהורין. וכל בית אצבועת, טהורות, חיין

מְשֻׁלָּק קִיצֵּן, מִפְנֵי שֶׁהִיא מִקְבָּלָת אֶת הַאֹג. נִקְרָעָה, אֲםִינָה
מִקְבָּלָת אֶת רַב הַאֹג, טְהוֹרָה:

ד. סְנַךְלָ שְׁגַפְסָקָה אֶחָת מְאַזְנֵיו וְתִקְנֵה, טְמֵא מִדָּרָס. גַּפְסָקָה שְׁנֵיה
וְתִקְנֵה, טְהוֹר מִן הַפְּדָרָס אֲבָל טְמֵא מִגַּע מִדָּרָס. לֹא הַסְּפִיק לְמַקְוָן
אֶת הַרְאָשׁוֹנָה עַד שְׁגַפְסָקָה שְׁנֵיה, טְהוֹרָה. גַּפְסָק עַקְבָּוֹ, גַּטְלָ חֹטְמוֹ,
או שְׁגַחְלָק לְשָׁנִים, טְהוֹר. סְוִלִּים שְׁגַפְסָק מִכֶּל מִקּוּם, טְהוֹר. מִגְעָל
שְׁגַפְחָת, אֲמִינָה מִקְבָּל אֶת רַב הַגְּגָל, טְהוֹר. מִגְעָל שְׁעַל הָאָמוֹם,
רַבִּי אַלְיָזֶר מִטָּהָר, וְחִכְמִים מִטָּמְאִים. כָּל חִמָּתוֹת צְרוּרוֹת,
טְהוֹרוֹת, חֹזֶץ מְשֻׁל עַרְבִּין. רַבִּי מַאֲיר אוֹמֵר, צְרוּר שְׁעָה, טְהוֹרוֹת.
צְרוּר עַזְלָם, טְמָאוֹת. רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, כָּל חִמָּתוֹת צְרוּרוֹת, טְהוֹרוֹת:

ה. אַלְוִי עֹרוֹת טְמַאיִן מִדָּרָס, עֹור שְׁחַשְׁבָּ עַלְיוֹ לְשָׁטִיחָ, עֹור
סְקָרְטִיא, עֹור קְטַבְלִיא, עֹור הַחְמָר, עֹור הַכְּפָנוֹ, עֹור הַכְּפָף, עֹור
הַרְוִפְאָא, עֹור הַעֲרִיסָה, עֹור הַלִּב שֶׁל קָטוֹן, עֹור הַכְּרָר, עֹור הַכְּסָת,
מִדָּרָס. עֹור הַסְּרוֹק, עֹור הַסּוֹרָק, רַבִּי אַלְיָזֶר אוֹמֵר, מִדָּרָס.
וְחִכְמִים אוֹמְרִים, טְמֵא מִתְ:

ו. עַב כְּסֹות, וְתִכְרִיךְ כְּסֹות, מִדָּרָס. עַב אַרְגָּמוֹ, וְתִכְרִיךְ אַרְגָּמוֹ,
בֵּית שְׁמָאי אֹמְרִים, מִדָּרָס. וּבֵית הַלְּל אֹמְרִים, טְמֵא מִתְ. עֹור
שְׁעַשְׂשָׂאָו חֲפֹוי לְכָלִי, טְהוֹר. לְמַשְׁקָלוֹת, טְמֵא. רַבִּי יוֹסֵי מִטָּהָר מִשּׁוּם
אָבִיו:

ג. כל מקום שאין חסרונו מלאכה, מחשבה מטמאתו. וכל מקום

שיש חסרונו מלאכה, אין מחשבה מטמאתו, אלא העצה:

ה. עורות בעל הבית, מחשבה מטמאתו. ושל עבדו, אין מחשבה מטמאתו. ושל גנב, מחשבה מטמאתו. ושל גזלו, אין מחשבה מטמאתו. רבי שמעון אומר, חלוף הקרים, של גזלו, מחשבה מטמאתו. ושל גנב, אין מחשבה מטמאתו, מפני שלא נתיאשו הבעלים:

ט. עור שהוא טמא מדרס, וחייב עליו לרצויות ולסנדליין, כיון שבתו בו את האזל, טהור, דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים, עד שימעטנו פחות מהמשה טפחים. רבי אלעזר בר רבי צדוק אומר, אף קעוצה מטפהת מן עור, טמאה. וכן הכת, טהורה: